Давно колись була ріка Діала.
І цар персидський на імення Кір.
І лотоси біліли, мов піали.
І берег грав вогнями, як факір.
То царське військо йшло на переправу.
Священний кінь з недогляду втонув.
І Кір порушив проти неї справу.
Судив ту річку. І таке утнув:
він присудив, щоб не було Діали.
Він смертний вирок їй оголосив.
Звелів прорити у пісках канали,
зрубав дерева й трави покосив.
Одвів ті води у всі боки сущі.
Ріка умерла. Не було ріки.
Пройшло по ній те військо, як по суші.
Пройшло те військо... І пройшли віки...
Піски пустель засипали канали.
Ріка в русло вернулася своє.
Царя немає. Є ріка Діала.
Немає Кіра. А Діала є.